

ΙΣΤΟΡΙΚΑ ΔΙΗΓΗΜΑΤΑ

ΕΚΕΙΝΟΣ ΠΟΥ ΦΙΛΗΣΕ ΤΗΝ ΤΖΟΥΛΙΑ ΓΚΟΝΤΣΑΓΚΑ

μιάς μουσουλμανικής επιδρομής.

Ἡ νύχτα εἶνε φερόμῃ... Ὁ Σοφρός μανθῶας τῆς σκελᾶζει τὸ τρεμύλασμα τῶν ἄστρον. Ἐνα γλυκὸ λάγγημα παραλῖει τὰ κορμιά κ' ἀπλᾶνει παντοῦ μιά βαρεῖα ἀκηνοσία. Τὸ Φόντι τὸ φυλᾶνε μονάχα οἱ λιγοστοὶ σκοποὶ τοῦ πύργου τῶν Κολόννα, μὰ κ' αὐτοὶ νοιώθουν τὰ βλέφαρά τους νὰ βαθαίνουν κ' ἕνα μεγάλο πόθο νὰ ξεπλωθοῦνε ἀπάνω στὶς πλάκες τοῦ διαδρόμου ποὺ περνᾶει ἀνάμεσα ἀπὸ τοὺς πυργίσκους.

Κ' ὁμως ξεαγρυπνοῦν γιὰ τὴ ζωὴ μιάς πεντάμορφης γυναίκας, ποὺ γι' αὐτὴν χτυποῦν ἡ καρδιὲς ὅλων τῶν ἀρχόντων τῆς Ἰταλίας καὶ ποὺ οἱ ποιητὰὶ τῆ δεξιάςουν καὶ τὴν ξεμνηστοῦν σάν νὰ ἦταν καμμιὰ ὑπέροχη θεὰ ποὺ κατέβηκε ἀνάμεσα στῶν ἀνθρώπων γιὰ νὰ ἐρεμίσῃ τὸν τρικυμισμένο πόθο τους μὲ τὴν ἀνέγγιχτη ἀγνότητά της. Ἡ γυ-

ναῖκα αὐτὴ, ἡ Τζούλια Γκοντσάγκα, ἡ χήρα τοῦ Βεσπασιανοῦ Κολόννα, ποὺ δὲν εἶνε ἀκόμα οὐτε τριάντα χρόνον, κοιμᾶται τώρα βυθισμένη σὲ μιά νάρκη, σὸ ἀδυτο τῆς κάμαράς της, σκελασμένη μονάχα μὲ ἀραχνόφρανα λινὰ, ποὺ δείχνουν πὸ πολύ, ἀντὶ νὰ τὸ κρύβουν, ἕνα κορμὶ ποὺ μοιάζει μ' ἑλληνικὸ ἀγαλμα. Κοιμᾶται ἡ δέσποινα τοῦ Φόντι κ' ἀναταράζεται λιγάκι μέσα στὸν ἴπνο της, γιὰτὶ ἀπὸ τὸ ἀνοιχτὸ παράθυρο ποὺ βλέπει πρὸς τὴ θάλασσα δὲν ἔρχεται οὐτε μὴ ἀνάλατρη πνοὴ ἀνέμου.

Ἐξαφνα ὁμως ἡ κραυγὴ τοῦ κινδύνου ποὺ βγάζει ἕνας σκοπὸς σκορπίζει τὴ γοητεία τῆς νύχτας. Γύρω ἀπὸ τὸν πύργο μαζεύτηκαν ξεφηνικὰ ἀναρτήματα σκιᾶς κ' ὑψώνονται κίβλας ἡ σκέλες γιὰ νὰ φτάσουν στὶς πὺξαι χερσὶς ἐπάλξεις τοῦ τείχους. Ἐλνε οἱ Τοῦρκοι τοῦ Μπαρμπαρόσσα ποὺ ξεαναγύρισαν κ' ἔρχονται ἀπὸ τὰ μικρὰ δάση τῆς Σπερλόγγα, ὀδηγημένοι ἀνάμεσα ἀπὸ σκοτεινὰ μονοπάτια ἀπὸ ἕναν προδότη, ποὺ τὸν ἀγρόσαν μὲ ἀβήθονο χρυσάφι.

Αὐτὴ τὴ φορὰ ὁ πειρατὴς προτίμησε τὸ νυχτερινὸ ξεφηνισμα ἀπὸ τὴ θορυβώδη ἐπίθεσι, γιὰτὶ θέλει νὰ ἀρχαιλοιστῇ μ' ὁποιαδήποτε θυσία τὴν πεντάμορφη δέσποινα, ποὺ τὴν προσορῖζει γιὰ τὸ χερμὶ τοῦ αὐθέντη του.

Ὁ Σουλεϊμᾶν ἔκανε τὸν παλιὸ Λεβαντίνο ἀγχιειπλάστη Βαρθολόσσα «κασιτᾶν πασοῦ» τῆς ἀμάδας τοῦ Ἰολᾶ. Τοῦ στόλασε τὸ κεφάλι μὲ τὸν «μαντιγεβερέ», γύρω ἀπὸ τὸ διαμαντένιο «τσελίκ», τοῦ ἔδωσε ὀχτακόσους χιλιάδες δοκάτια γιὰ νὰ στρατολογήσῃ ἄνδρες κ' ἂν ἀματωσῇ καρᾶβια κ' αὐτὸς τώρα, ὁ Χαῖρ-ἔλ-Ντιν, ποὺ τὸ ὄνομά του σημαίνει «Τὸ καλὸ τῆς θρησκείας», φᾶ κἀνὴν δῶρο στὸν Σουλεϊμᾶν τὸ πὸ ὀμορφοῦ ἄνθος τῆς χριστιανωσύνης. Αὐτὸς δὲν εἶνε ὁ τρεμὸς τῶν θαλασσῶν, ποὺ οἱ Ἰταλοὶ τὸν λένε «Φερρεντίνος» κ' οἱ ναυτικοὶ τῆς Μεσογείου Μπαρμπαρόσσα, ὁ ἀνθρωπος ποὺ μπορεῖ νὰ πραγματοποιήσῃ καὶ τὸ πὸ ἀκατόρθωτο σχέδιον;

Αὐτὴ τὴ φορὰ ὁμως ἡ ταχικὴ τοῦ Μπαρμπαρόσσα ἦταν ἔξυπνη: Χώθηκε στὴ Σπερλόγγα καὶ τὴ ρήμαξε, γιὰ νὰ μὴ μπορῇ νὰ βοῦ βοήθεια τὸ Φόντι, προσποιήθηκε δὲ φεύγει κ' ἔπειτα ξεαναγυρίζει μέσα στὴ βαθεῖα νύχτα γιὰ νὰ βγῆ πάλι στ' ἀερογιάλι, μὲ μιά φάλαγγα παλληκριαῶν ποὺ τὸς ἔταξε ἀπὸ μιά χούφτα χρυσάφι, ἂν πετύχαιαν τὸ σκοπὸ του. Ὁ Χαῖρ-ἔλ-Ντιν ἔξερε καλά δὲ ἡ Τζούλια Γκοντσάγκα βρίσκεται στὸν πύργο καὶ τὴν ὥρα ποὺ οἱ δικοὶ τὸν φτάνουν κάτω ἀπὸ τὴς ἐπάλξεις του, δίχως νὰ τοὺς νοιώσῃ κανεὶς, φαντάζεται κίβλας τὴ στιγμὴ ποὺ θὰ παρουσιάσῃ στὸν Σουλεϊμᾶν τὴν πεντάμορφη χριστιανῆ, ποὺ γι' αὐτὴν ἔχει ἑτοιμάσει τὰ πὸ ὀμορφα μαγαριτάρια, κλεμμένα σ' ἕκατὸ μέσα διαγομίσματα καὶ τόσο δόλωμα παραφάρμακα, ποὺ καμμιὰ γυναίκα, ἀκόμα καὶ βασίλισσα, δὲν φέρεσε παρόμοια.

Ἡ ἐπίθεσις ἐσάρωσε τὰ πάντα στὴν ὀρμὴ της. Ἡ χαμπάνες χτυποῦν ἀδιάκοπα, μὰ λίγοι μονάχα τρέχουν γιὰ νὰ βοηθήσουν τοὺς Κο-

λοννέζους. Οἱ ἄλλοι φεύγουν τρομαγμένοι καὶ σκροποῦν στὸν κάμπο καὶ σὸ βουνὸ τοῦ Ἴτρι. Ὁ φρούραρχος τοῦ Φόντι καταλαβαίνει δὲ δὲν μπορεῖ πειὰ νὰ ἀντισταθῇ καὶ τρέχει νὰ εἰδοποιήσῃ τὴ δέσποινα του. Πρέπει νὰ φύγῃ, ἂν εἶνε ἀκόμα βολετό, ἀπὸ τὴ μεριά τοῦ δάσου καὶ νὰ πάῃ σὸ Καμποντιμέλε ἢ σὴ Βαλλεκρόσσα, ποὺ ὑπάρχει ἀρκετὴ φρουρὰ ἀπὸ ἀματωμένα παλληκάρια.

Ἡ Τζούλια Γκοντσάγκα δὲν ἔζητησε ἀκόμα, γιὰτὶ ἡ ὀχλαγωγία ποὺ ἔρχεται ἀπὸ τὰ τείχη, θαρρεῖ δὲ εἶνε ἕνας κακὸς βροχινᾶς τοῦ ἴπνου της. Ὅταν ὁμως ἀκούει βήματα μέσα στὴν κάμαρά της, τρομάζει, σηκώνει τὸ κεφάλι καὶ κυττάζει τριγύρω της. Ποιὸς τόλμησε νὰ μπη ἐκεῖ μέσα; Μὰ τώρα πειὰ δὲν εἶνε ὥρα γιὰ νὰ μαλώσῃ τὸν φρούραρχο ποὺ θέλει νὰ τῆς σώσῃ τὴ ζωὴ...

—Δέσποινα, τῆς λέει, πρέπει νὰ φύγετε. Ξαναγύρισε ὁ Μπαρμπαρόσσας κ' ἀφανίζει τοὺς δικούς μας. Πρέπει νὰ φύγετε γιὰ νὰ μὴ σᾶς πάρουν σκλάβοι οἱ Τοῦρκοι...

Ἐπὶ πρὸς τὸ δάσος κ' ἀπ' ἐκεῖ πρέπει νὰ φύγῃ προτοῦ κυκλώσουν τὸν πύργο οἱ Σαρακίνοι. Κι' ἡ Τζούλια φεύγει, μισόγυμη, μ' ἕνα ἀκόλουθο, ποὺ τὴ βοηθεῖ νὰ κατεβῇ μ' ἕνα σκονιὸ ὡς κάτω... Ὁ φρούραρχος γυρίζει πάλι ἀπάνω στὰ τείχη νὰ πεθᾶνῃ, γιὰ νὰ κρατήσῃ τὴ φουσκοθαλασσιὰ τῶν πειρατῶν.

Ἡ Τζούλια Γκοντσάγκα μὲ γυμνὰ πόδια ἀναγκάζεται νὰ τρέχῃ ἐπάνω στὶς πέτρες κ' ἀνάμεσα ἀπὸ τὶς βαλανιδιὲς ποὺ τῆς κουρελιάζουν τὸ λεπτὸ τῆς φέρεμα, ὡς δτου πειὰ, δταν ἀρχίζει νὰ σκορπείαι στὸν οὐρανὸ τὸ ρόδινο φῶς τῆς ἀυγῆς, φτάνει ἐπάνω σὸ δρόμο ποὺ πάει σὸν Καμποντιμέλε, ντυμένη τώρα μονάχα μὲ τὰ μαῦρα τῆς μαλλιά καὶ μὲ τὴν ὀχρὴ ὀμορφιά της. Καὶ δὲν μπορεῖ πειὰ νὰ τρέξῃ, δὲν μπορεῖ πειὰ οὐτε νὰ περπατήσῃ. Θέλει μονάχα νὰ σταθῇ καὶ νὰ ξεκοραστῇ. Ὁ ἀκόλουθος, ποὺ ὡς τώρα σιωποῦσε, τῆς δίνει θάρρος, τὴν ἐξορκίζει κ' ἔπειτα τῆς δείχνει τὸ Φόντι, ἀπ' ὅπου ὁ πρωῖνὸς ἀέρας φέρνει μισόβουστες ἀπὸ τὴν ἀπὸστασι τὶς ἀταίσιες κραυγὲς τῆς σφαγῆς. Τὸν οὐρανὸ ἀρχίζουν πειὰ νὰ τὸν σκεπάζουν καπνοί, γιὰτὶ οἱ Τοῦρκοι ποὺ ἐνέκησαν, βάζουν φωτιά στὰ σπιτία... Ξεχίνονται μάλιστα τώρα στὸς κάμπους κ' ἐπὶ κεφαλῆς τὸν Μπαρμπαρόσσα, ὁ ὁποῖος βρῆκε ἄδεια τὴ φωλιὰ τῆς περιστέρας καὶ ψάχνει νὰ τὴ βρῇ.

—Ἐλνε ἕνα μοναστήρι ἐδῶ κοντὰ! λέει ἡ Τζούλια. Πήγαναι μὲ ἐκεῖ πέρα. Ἡ μοναχὲς θὰ μοῦ δάσουν ἄσυλο καὶ θὰ σωθῶ.

Μὰ ὁ ἀκόλουθος κοιναίει τὸ κεφάλι του. Ἦταν κ' αὐτὸς στρατιώτης, πολέμησε ἐπάνω στὰ καρᾶβια καὶ ἔξερε καλά δὲ τὰ μοναστήρια δὲν ἀντέχουν στὴ λύσσα τοῦ Μπαρμπαρόσσα.

—Πρέπει νὰ πάμε πὸ μακρὰ! τῆς ἀποκρινόταν. Θὰ ψάξουν πρῶτα ἐκεῖ κάτω, δίχως ἄλλο, γιὰ νὰ σᾶς βροῦν...

Κ' ἔχει δίκιο, γιὰτὶ τὸ ἴδιο βράδυ τὸ μοναστήρι αὐτὸ εἶχε μεταβληθεῖ σὲ ἐρείπιο ποὺ κἀντιζε καὶ κάτω ἀπ' αὐτὸ φάφτηκαν τὰ κορμιά τῶν μοναχῶν ποὺ ντροπιάστηκαν καὶ σφάχτηκαν ἀπὸ τοὺς πειρατὰς.

—Κάνετε κουράγιο! τῆς λέγει κάθε τόσο ὁ ἀκόλουθος. Τὸ Καμποντιμέλε δὲν ἀπέχει παρὰ μονάχα λίγα μίλια. Ξεκουραζόμαστε πὸ ἕστερα. Τώρα πρέπει νὰ πηγαίνομε...

Κι' ὁμως ἡ Τζούλια Γκοντσάγκα δὲν μπορεῖ πειὰ νὰ περπατήσῃ, κίβλας καὶ τρέμει σύγχωρη. Ὁ ἀκόλουθος τότε τὴν παίρνει στὴν ἀγκαλιά του καὶ ξεκινάει πάλιν. Περπατᾶει καὶ πασχίζει νὰ μὴ συλλογιζέται δὲ σφίγγει ἕνα ὑπέροχο κορμὶ γυνικῆς γυναίκας ποὺ λέε εἶνε Τζούλιας Γκοντσάγκα εἶνε ὀχρὰ, τὸ πρόσωπο παρομοιωμένο ἀπὸ τὸν τρόμο, μὰ τὸ στήθος τῆς ἀνεδοκατεβαίνει ρυθμικὰ μὲ ἀγωνία. Ὁ ἀκόλουθος ξεγνᾶει τώρα πειὰ ποῖς εἶνε καὶ διαγκάνει, μ' ἕνα παράφορο φιλὸ τὸ στόμα τῆς δέσποινας του. Κι' ἕστερα, ἀφοῦ τόλμησε νὰ τὸ κἀνὴν αὐτὸ, τὴν ἀφίνει ἐπάνω στὴ γῆ καὶ στέκεται καὶ τὴν κυττάζει, γεμάτος λαχτάρα.

Ἡ Τζούλια Γκοντσάγκα ἀνοίγει τὰ μάτια της καὶ τὸν κυττάζει. Ἐκεῖνος τότε γονατίζει καὶ τῆς ζητεῖ συγχώρεσι. Ὁ ἥλιος, οἱ Τοῦρκοι, ἡ κούρασις τὸν ἔκαναν τρελλῶ...

—Σᾶς ἔσωσα, Δέσποινα. Συχωρεῖτε με... τῆς λέει.

Ἡ Τζούλια σπᾶίνει καὶ σηκώνεται σάν νὰ βρῆκε μιά καινούργια δύναμι κ' ἀρχίζει νὰ περπατᾶ πάλι γιὰ νὰ φτάσῃ σὸν Καμποντιμέλε. Κατὰ τὸ μεσημέρι φτάνουν ἐκεῖ πέρα κ' ὁ ἀκόλουθος πηγαίνει σὸν κάστρο νὰ πάῃ ρούχα γιὰ τὴ δέσποινα του κ' ἕνα ἔωο. Ἡ εἰδοσις τῆς ἀφίξεώς τους μαθαίνεται γρήγορα στὴν πόλι κ' ὅλοι τρέχουν ν'

Τὴν παίρνει στὴν ἀγκαλιά του καὶ ξεκινάει καὶ πάλι...

ΤΑ ΠΡΑΙΟΤΕΡΑ ΠΟΙΗΜΑΤΑ ΤΩΝ ΑΝΑΓΝΩΣΤΩΝ ΜΑΣ

Ο ΚΥΚΛΟΣ

Πάλι—άνερότευτο πουλί—θά μου χτυπήση τήν αυλή του Μάρτη το άξεφόβιστο άνθισμα πριν ακόμα λυώσουν τὰ χιόνια στά βουνά.

Πάλι σέ θείο ξεγράφωμα τ' όκνό σπουργίτη με καιεί του κάκου τιθίζοντας στο νοτισμένο χρώμα.

Πάλι μου γνέφει από μακρὰ μ' έπιμονή ή φρουκοδενηριά —ή άνοιξι πού δλάνθιστη έχει από χτες σκαλώσει στην καρσινήν άμυγδαλιά.

Τό πρώτο δειλι μου γελά με τή γλυκειά του τή θωριά πού έχει με γέρι ανάλαφρο τή Δάσι πορφύρωσει.

Μάταια στο τέλι το μακρὸ το χελιδόνι φλυραεί άπ' άλλους πού χειμώνιασαν κόσμοις κι' αυτό φερεμένο με τὰ φτερά του γερανού.

Μάταια βομβεί στην άντηλιά χαρούμενο τή χλιαρή το άργό μελίσι έδώ κι' εκεί στ' άνθη διασκορπισμένο.

Πάλι τ' άρνόνι στα κλαδιά στην ηρεμότητι βραδιά έναρμονίζει τρουφερά το πρώτο το τραγοῦδι πού σβύνει σ' άπαλή στροφή,—

οί γροῦλλοι σεγκοντάοντας χαρμμένο μέσ' στη λαγκαδιά πού το χορτάρι εκέπασε σά μεταξένιο χνοῦδι.

Πάλι—κι' άν έρθει τί όρελεις;—νά μου χτυπήση τήν αυλή του Μάρτη το άξεφόβιστο άνθισμα πριν ακόμα λυώσουν τὰ χιόνια στά βουνά.

Στο θείο ξεφάντωμα ή καρδιά τήν πόρτα εκλείσει δειλή, μήτε χτυπά, μήτε φορεί, τής ά-

(νοίξης το χρώμα !...)

ΚΩΣΤΑΣ ΔΙΚΤΗΣ

ΚΙ' ΟΜΩΣ

Κρυφά-κρυφά γυρεύω να ξεφύγω 'Απ' τή γλυκειά σου, Μάρθα,

(γοητεία)

Κι' όμως διαρώ... διαρώ για εὔτη-

(χία)

Τις ώρες πού μαζί σου ξανα-

(σμίγω.)

Τή δίπα μου δέν σβύνουν λίγο-

(λίγο)

Χαιμόγελα και λόγια... Δάρα

(θείας)

Και μιας ματιάς φωτοχυσία

Στά βάθη τής καρδιάς μου πού σ' άνοιγω.

Και με τραβά... μαγνήτης ή λαλιά σου

Τό φώς πού κλείνεις μέσα στη ματιά σου

Τό στόμα ουν... τών κάμπων άνεμώνα

Και τ' άπαλό μετάξι... τὰ μαλλιά σου

Χρυσόξανθη στο μέτωπο κορώνα...

Αιθέρια τών όνειρων μου έικόνα.

ΦΑΙΔΩΝ ΣΠΑΘΑΡΗΣ

άπαντήσουν τή Δέσποινα πού σώθηκε σάν από θαῦμα, από τὰ χέρια τών πειρατών και πού θά μείνη τώρα στο φερούδό τους, γιατί ο Μπαρ-μαραόσας λύσσαξε πού δέν πέτυχε ο σκοπός του, βομβάρδισε τήν Γκαέτα και βρίσκεται ακόμα στην παραλία σκορπίζοντας το θάνατο και τήν καταστροφή.

Από το Καμποντιμέλε φεύγουν σε λίγο για τή Ρώμη καβαλλάρη-δες να πάνε τήν ειδήσι τής επιδρομής κι' ή ζωή τώρα άνθίζει πάλι όπως ξαναβγαίνει ο ήλιος ύστερ' από μιá μεγάλη καταιγίδα...

Μά ή Τζούλια Γκοντσάγκα έχει να κανονίση κάποιο λογαριασμό. 'Υπάρχει ένας άνθρωπος πού τήν ειλε γυμνή, πού φίλησε το στόμα της κι' ο άνθρωπος αυτός πρέπει να πεθάνη! Δέν μπορεί να βρη χάρη από τήν πάναγνη χάρη του Βεσπασιανού Κολόνα, πού άπαρνήθη-κε βασιλικούς γάμους, για να μείνη πιστή σ' εκείνον πού τήν παν-τρεύτηκε μικρό κορίτσι και τήν άγάπησε με τόν πιό τρουφερό έρωτα του κόσμου.

Πρέπει να πεθάνη αυτός πού τόλμησε να τή φιλήση.

Και πέθανε πραγματικά, δίχως να ξέρη το γιατί, μπροστά στο πλήθος πού τόν λυπόταν και μάταια ζητούσε να του χαρίσουν τή ζωή. 'Ο πέλεκυς του δημιού έπεσε βαρὸς και το αίμα πού ξεχύθηκε από το κομμένο κεφάλι κρόδει για πάντα τήν άνάμνησι τής προσβολής πού έγινε στην Τζούλια Γκοντσάγκα.

ΓΝΩΜΙΚΑ, ΠΑΡΟΙΜΙΕΣ, ΛΕΙΩΜΑΤΑ

ΓΙΑ ΤΗ ΓΥΝΑΙΚΑ ΚΑΙ ΤΟΝ ΕΡΩΤΑ

'Η γυναίκες είνε άνώτερες τών άνδρων κατά τούτο: 'Ότι εύκο-λώτερα θυσίζονται για τήν ευτυχία τών άλλων.

Κά ρ μ ε ν Σ ό λ β α .

'Από όλα τὰ άγρια θηρία το φοβερότερο είνε ή γυναίκα.

'Ιωάννης ο Χρυσόστομος

Γυναίκες, γυναίκες !... Είστε το μεγάλο μυστήριο πού τυραννεί ολόκληρη τή Φύσι.

Μ π ρ α μ π ά ν τ .

'Η γυναίκα είνε ίκανή και τόν πιό έξυπνο άντρα να τόν μεταβάλη σε... βλάκα τής χειρότερης μορφής.

Πάτερ Σόλις

'Η γυναίκες είνε δυνατότερες όταν όπλίζονται με τήν αδυναμία τους.

Κ υ ρ ί α ν τ έ Ν τ ε φ ά ν .

Τή γυναίκα καλύτερα να τήν... ένταφιάξης παρά να τήν παν-τρεύεσαι.

'Ι σ π α ν ι κ ή π α ρ ο ι μ ί α .

'Η γυναίκες έχουν τ' προτέρημα να καταλαβάνουν τις φιλοφρο-νήσεις σ' οποιαδήποτε γλώσσα κι' άν εκφράζονται.

'Η ψυχή του χορτσιού μοιάζει μ' ένα υσόκλειστο τριαντάφυλλο. 'Αν άπ' αυτό βγάλη κανείς ένα μόνο φύλλο, όλα τ' άλλα θα μαρα-θούν κατόπι και θα φεύλοροήσουν.

Μιά άσχημη γυναίκα, πού έχει τήν άπαίτησι να άρέση, μοιάζει με φωσχό, πού έχει τήν άπαίτησι να τόν έλεοῦν.

'Αν ή γυναίκες φροντίζουν τόσο πολύ για τήν καλλονή τους, φταί-νε γι' αυτό οι άντρες πού ζητούν από τή γυναίκα μονάχα σωματική όμορφιά και τίποτ' άλλο.

'Εκείνο πού κολακεύει υπερβολικά τή γυναίκα, είνε το να τήν αγα-πάη ένας άντρας τόν όποιον αγαποῦν συγχρόως...πολλές άλλες γυ-ναίκες !

'Όταν κατηγορείτε όλες μαζί τις γυναίκες, ή κάθε μιá έξεγει-ρεται εναντίον σας, κι' όταν κα-τηγορείτε μιá-μιá ξεχωριστά, ό-λες συμφωνοῦν μαζί σας.

'Αν έλειπε ή γυναίκα, ο άν-τρας θα ήταν τραγός, βάνανσος και μισάνθρωπος, μὴν ξερόντας διόλου τί θα πη χάρις κι' ευγέ-νεια, γιατί ή χάρις κι' ή ευγένεια, στην τελειότερη μορφή τους, γεν-νιοῦνται με το έρωτικό μεδίαμα.

'Η γυναικεία καρδιά είν' ένα μυστήριο, πού τήν έξηγήσι του δέν θα τήν βρη ποτέ κανείς. Πολ-λές φορές κωφεύει στον έρωτα, οὔδέποτε όμως και στη φιλαρέ-

σκεια.

'Όταν οι άντρες κατακρίνουν τή φιλαρέσκεια τών γυναικών, δέν είνε καθόλου ειλικρινείς. Γιατί, άν ή γυναίκες έπαναν να είνε φιλά-ρεςκες, πρώτοι οι άντρες θα τις εκέτευαν να ξαναγύρισουν τήν ίδια ιστορία.

'Όταν ο άντρας κι' ή γυναίκα μαλώνουν καθημερινά, ένα από τα δυο θα συμβαίη: ή δέν μπορούν να υποφέρουν ο ένας τόν άλλον, ή λατρεύονται περισσότερο άπ' όσο πρέπει.

'Η γυναίκα οὔδέποτε δυσαρεστείται εναντίον του φίλου της, ο ο-ποίος άρέσει και σε άλλες. 'Αρκεί μονάχα να διατηρη άπὴ πάντοτε τήν προτίμησί του.

'Η γυναίκα συγχωρεί μονάχα όταν φταίει.

'Η γυναίκα έχει τήν ίκανότητα να μορη και μιλή με γλυκύτητα και εύπροσηγορία σε μιá άλλη γυναίκα, τήν όποια μισεί. 'Ενώ δυο άντρες, σε παρόμοια περίπτωση, θα έσπαζαν ο ένας το κεφάλι του άλλου.

'Η γυναίκα είνε ίκανή μέσα σε δυο ώρες να σπρώξη τόν άντρα στην αυτοκτονία και σε διάστημα δυο λεπτών της ώρας να τόν έπα-ναφέρη στον Παράδεισο.

Δέκα γυναίκες μπορούν να συζητούν, μιλώντας όλες μαζί, και να ...συνεννοοῦνται θαμιάσια.

Τό πένθος μιás γυναικάς για τὰ γερατεία της είνε το... κόκκινο φτιασίδι.

'Όλος ο κόσμος για τή γυναίκα πρέπει να να το σπίτι της. 'Εκεί μέσα είνε το κράτος της, εκεί μπορεί να κυβερνά με τήν αγαπάτητα, τή γλυκύτητα και τήν τρουφερότητα.

Μονάχα ή γυναίκα μπορεί να θυσιάζεται μ' ένθουσιασμό γιατί είνε πλάσμα λεπτοφύες και εύκολα συγκαίεται για ό,τι είνε άνώτερο και γενναίο. Θεωρεί δόξα της να σφουγγίη τὰ δά-κρυα και να παρηγορη τήν άπελπισία.

Το πένθος μιás γυναικάς για τὰ γερατεία της είνε το... κόκκινο φτιασίδι.

'Όλος ο κόσμος για τή γυναίκα πρέπει να να το σπίτι της. 'Εκεί μέσα είνε το κράτος της, εκεί μπορεί να κυβερνά με τήν αγαπάτητα, τή γλυκύτητα και τήν τρουφερότητα.

Μονάχα ή γυναίκα μπορεί να θυσιάζεται μ' ένθουσιασμό γιατί είνε πλάσμα λεπτοφύες και εύκολα συγκαίεται για ό,τι είνε άνώτερο και γενναίο. Θεωρεί δόξα της να σφουγγίη τὰ δά-κρυα και να παρηγορη τήν άπελπισία.

Το πένθος μιás γυναικάς για τὰ γερατεία της είνε το... κόκκινο φτιασίδι.

'Όλος ο κόσμος για τή γυναίκα πρέπει να να το σπίτι της. 'Εκεί μέσα είνε το κράτος της, εκεί μπορεί να κυβερνά με τήν αγαπάτητα, τή γλυκύτητα και τήν τρουφερότητα.

Μονάχα ή γυναίκα μπορεί να θυσιάζεται μ' ένθουσιασμό γιατί είνε πλάσμα λεπτοφύες και εύκολα συγκαίεται για ό,τι είνε άνώτερο και γενναίο. Θεωρεί δόξα της να σφουγγίη τὰ δά-κρυα και να παρηγορη τήν άπελπισία.

Το πένθος μιás γυναικάς για τὰ γερατεία της είνε το... κόκκινο φτιασίδι.

'Όλος ο κόσμος για τή γυναίκα πρέπει να να το σπίτι της. 'Εκεί μέσα είνε το κράτος της, εκεί μπορεί να κυβερνά με τήν αγαπάτητα, τή γλυκύτητα και τήν τρουφερότητα.

Μονάχα ή γυναίκα μπορεί να θυσιάζεται μ' ένθουσιασμό γιατί είνε πλάσμα λεπτοφύες και εύκολα συγκαίεται για ό,τι είνε άνώτερο και γενναίο. Θεωρεί δόξα της να σφουγγίη τὰ δά-κρυα και να παρηγορη τήν άπελπισία.